

jubiläum

1970–2020

Magazine ter ere van
50 jaar camping
De Noetselerberg

De *Camping*
Noetselerberg
50 Jaar

Op nog vele
mooie jaren
samen.
Proost!

Lieve Bert-Jan en Geert,

Alweer 23 jaar geleden zag ik tijdens een bijbaantje in Bistro de Oale Ste een leuke man lopen met krullen en een bril; Geert. Toen wist ik nog niet dat dat het begin zou zijn van een nooit meer saai leven en dat wij nu samen een feest vieren ter ere van 50 jaar camping de Noetselerberg! Wat begon met een bijbaantje werd na een aantal jaren mijn echte werk met de liefde van mijn leven. En wat een bijzonder beroep hebben wij: gasten een heerlijke vakantie laten beleven is toch het allerleukste dat er is!

WAT WAREN WE JONG

Vanaf 2000 namen wij, Bert-Jan, Geert en ik, de dagelijkse leiding van de camping en Bistro op ons. Wat waren we jong! Op dat moment zagen wij dat niet zo, we gingen er gewoon vol voor. Uiteraard ging dat met vallen en opstaan. Eigenlijk komt er 1 woord in me op: TROTS! Ik ben trots op jullie! Jullie doen de camping met zoveel plezier en passie!

MAGAZINE ALS CADEAU

Ter ere van 50 jaar camping is dit magazine gemaakt, mijn 'cadeautje' voor jullie, Bert-Jan en Geert. Maar het is zo gemaakt dat het voor iedereen leuk is om te lezen. Zo komt onder andere de geschiedenis van de camping voorbij, is er een speciale sage gemaakt voor De Noetselerberg en staan er leuke weetjes in. Ook staan er verschillende gasten in met hun verhalen. Het is bijna jammer dat ik niet dagelijks bij heb gehouden wat er zoal gebeurd is, dan was er nu een dik boek geweest in plaats van een magazine!

troost

DANK AAN ONZE LIEVE GASTEN

In dit magazine komt het verhaal van Jan en Gré, de oprichters, uiteraard aan bod. Het is heel speciaal om hun werk te mogen voortzetten. En lieve gasten: ook jullie heel hartelijk dank want zonder jullie kunnen we uiteraard niet!

OPA & OMA'S ZIJN GOUD WAARD

Maar ik wil ook graag een speciale dank uitspreken aan oma Toos, de (schoon-)moeder van Bert-Jan en Dini en aan opa Anne en oma Rita, de (schoon-)ouders van Geert en mij. Want zonder hen zouden we het niet kunnen doen. Zeker nu we kinderen hebben zijn jullie goud waard! **Bedankt!**

Liefs Martine

5
COLUMN
ANWB's eindredacteur
Gerhard-Paul Wisgerhof

7
DE GEZICHTEN
'achter' camping
De Noetselerberg en
Bistro De Oalse sté

8
JAN EN GRÉ
hoe het
ooit allemaal
begon

14
WEETJES
over
de camping

24
HET
6E KIND
Henry
Kroeze

inhoud

Jubileumboek

26
UIT HET
ARCHIEF

30
SAGE
De armenjager
van Noetsele

36
CAMPINGGASTEN
vertellen over
hun herinneringen
aan 50 jaar camping

COLUMN

Gerhard-Paul Wisgerhof
Eindredacteur ANWB Kamperen
Kampeer en Caravan Kampioen

‘Na 50 jaar
nog altijd een
bloeiende camping!’

De TakeOff

WAAR IS HET FEESTJE?

Op de grens van Twente en Salland is het feestje. Camping de Noetselerberg bestaat 50 jaar en dat mag niet ongemerkt voorbij gaan. Vandaar het leuke initiatief voor deze jubileumuitgave waaraan wij als ANWB graag onze bijdrage leveren. Want als je aan kamperen denkt, denk je ook aan de ANWB. Al ruim 90 jaar is ANWB verbonden aan kamperen. Vanaf 1933 publiceerde de ANWB jaarlijks een kampeergids met daarin een overzicht van goede kampeerplaatsen. In 1939 nam de ANWB Bab van der Weyde in dienst als vaste man voor het kamperen. Hij zou 35 jaar lang een centrale spil in kamperend Nederland zijn. Onder zijn leiding keurde de ANWB kampeerterreinen en gaf de vereniging kampkaarten uit waarmee kampeersers zich konden identificeren en konden aantonen van onbesproken gedrag te zijn.

Om de voorlichting voor de kampeersers te verbeteren gaf de ANWB vanaf januari 1940 de Kampeerkampioen uit. Hierin werden kampeeractiviteiten aangekondigd, stonden allerlei reisverhalen en werd nieuws gebracht met betrekking tot

nieuwe tenten, kookgerei en andere kampeermaterialen. In 1971 veranderde de naam van Kampeerkampioen in Kampeer en Caravan Kampioen. We zijn er supertrots op dat we nog elke maand zo'n mooi magazine mogen maken voor de Nederlandse kampeersers.

Gelukkig is kamperen nog altijd super hot. In totaal telt ons land 3,5 miljoen kampeersers. Het aantal kampeermiddelen breidt alleen maar uit. Tenten, vouwwagens, caravans, campers, safaritenten, glampingtenten. Je kan het zo gek niet bedenken of het bestaat. KCK-lezers hebben recentelijk ook kennis kunnen maken met de TakeOff, een kruising tussen een vouwvagen en een caravan. Om maar aan te geven dat kamperen helemaal niet saai is.

En dat weten ze op camping de Noetselerberg maar al te goed. Na 50 jaar nog altijd een bloeiende camping waar kampeersers graag neerstrijken. Geen wonder want de camping heeft niet voor niets weer 5 sterren gekregen van de ANWB. Iets om trots op te zijn en wij weten als geen ander wat er voor

nodig is om dat niveau vast te houden. Onze felicitaties aan de familie Hoekjen met jullie jubileum. We wensen jullie een prachtig kampeerseizoen toe en veel plezier met alle festiviteiten!

Gerhard-Paul Wisgerhof
Eindredacteur ANWB Kamperen
Kampeer en Caravan Kampioen

de gezichten

'ACHTER' DE CAMPING

JAN & GRÉ

HENK

GEERT & MARTINE

GERTRUDE

POES BUSTER

MERLE

BERT-JAN & DINI

OMA TOOS

OPA ANNE
& OMA RITA

DICK

FLORIS & GUIDO

NOETSIE

MARIËT

‘One big
happy
family’

KIPJES

INTERVIEW

Jan & Gré

Van Boerderij op 't Huukie naar Camping de Noetselerberg

JAN EN GRÉ

BIJNA LIEP HET ANDERS

Het had niet veel gescheeld of dit verhaal was niet geschreven. De vader van Jan speelde jarenlang met de gedachte om met het gezin naar Amerika te emigreren. Enkele broers waren hem al voorgegaan, net zoals opmerkelijk veel inwoners van de Marke Noetsele. Het harde bestaan op de schrale grond tussen De Regge en de Noetselerberg deed vele boeren dromen over een beter bestaan in den vreemde. Met de dood van Jans vader ging definitief een streep door deze plannen. De overgang van boerderij naar camping is geleidelijk gegaan. Op 22 maart 1945 werd Nijverdal getroffen door een Amerikaans bombardement. 73 burgers kwamen daarbij om en een groot deel van het centrum werd verwoest waaronder de Gereformeerde Kerk, de kerk waarvan de familie Hoekjen belijdend lid was. Enkele dakloze gezinnen woonden een tijdje in de kippenschuren.

De deel van de boerderij van Jan en Gré fungeerde als ruimte waar de diensten plaats vonden. Jan: "Na de oorlog kregen we jongeren van de evangelisatie te gast. Er werden spelletjes gedaan en er was een dagsluiting. In het weekend was er een dienst in een grote tent. Er zijn zelfs twee dominees uit deze vakantiecampen voortgekomen."

KOEIEN EN KAMPEERDERS

Jan en Gré gingen na hun trouwen in de huidige bistro wonen. Jan: "Het boerenbedrijf bleef belangrijk. Jarenlang deden mijn broer Anton en ik de koeien: ik melkte ze 's morgens, behalve in het hoogseizoen. In 1966 ging Jan naar de gemeente om een kampeervergunning aan te vragen: "Toestemming kregen we pas in 1970 want de provincie deed moeilijk. Ze zeiden tegen mij dat het geen toekomst had en dat ik beter boer kon

blijven. Maar juist in die jaren kregen de mensen meer geld en vrije tijd. Eerst kwamen ze met tenten en later met caravans.

VIJF KINDEREN

'In de bistro' werden vijf kinderen geboren: Henk, Dick, Gertrude, Geert en Bert-Jan. Gré: "Het was hard werken en zeker in de zomertijd kwam er veel volk over de vloer. Ik had weinig tijd voor mezelf en de kinderen ontsnapten wel eens aan mijn aandacht. Maar ik lette erop dat ondanks alles er altijd samen gegeten werd. En de kinderen hielpen natuurlijk mee. Heel veel dingen deden we samen. Eigenlijk hebben wij er een hele hechte familie voor teruggekregen!"

'We zijn een hechte familie'

"Mijn voorouders kwamen uit Archen bij Ommen en vestigden zich lang geleden op een boerderij die op een kruising van twee zandwegen stond. Na verloop van tijd werden ze daarom Hoekjen genoemd. Maar eigenlijk heetten ze Marsman." Aan het woord is Jan Hoekjen, de man die de kleine hoeve aan de voet van de Noetselerberg uitgebouwd heeft tot de huidige camping waar elk jaar duizenden mensen recreëren en die aan tientallen mensen werk biedt. De naam Marsman komt van marskramer.

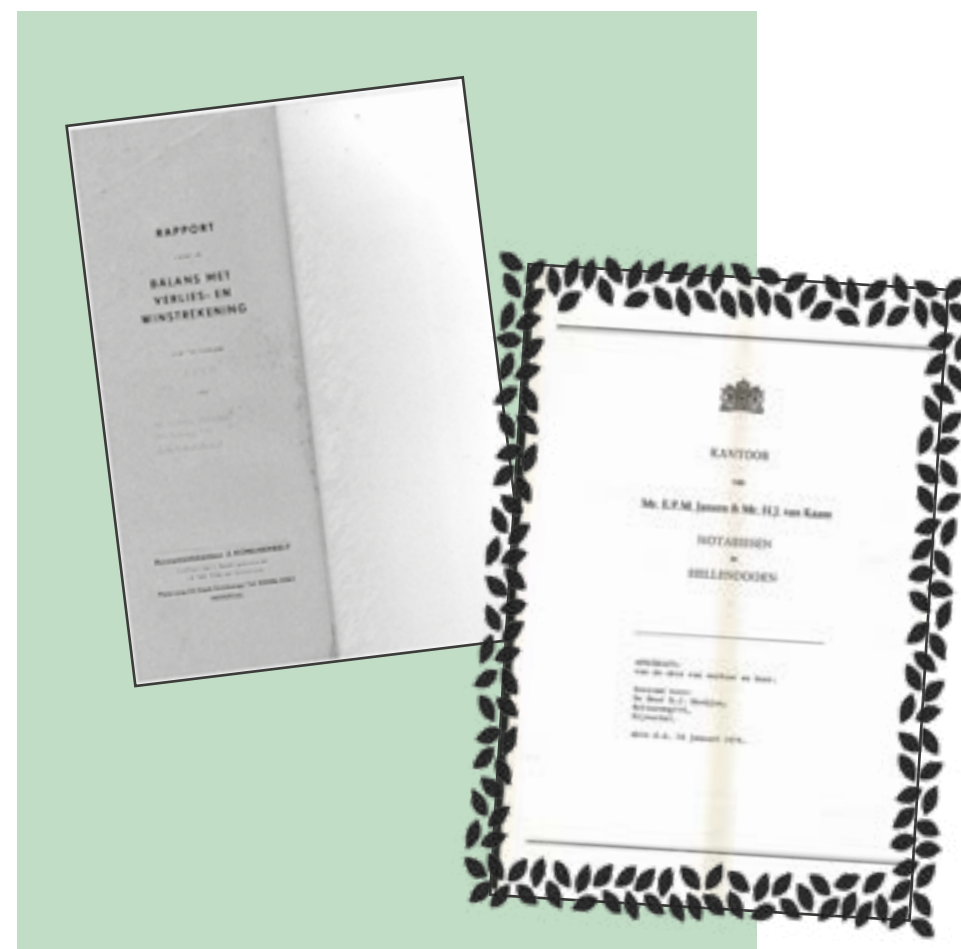
toen de eerste zwembaden verwarmd werden; ik probeerde mee te gaan met de tijd. En natuurlijk zuinig leven om geld te hebben voor investeringen." Zoon Henk: "Mijn vader was een echte handelaar. Als hij de prijs die hij in zijn hoofd had nog niet kreeg, kon hij urenlang door blijven praten. Ik dacht wel eens: "Pa, nou is het wel goed". Maar aan het einde kreeg hij zijn prijs en iedereen ging tevreden uit elkaar."

GEEN JAN ZONDER GRÉ

En natuurlijk geen Jan zonder Gré. In 1939 als Ypma geboren en 4 jaar jonger dan Jan. "Ik ontmoette Jan voor het eerst op de boerderij van Jans zwager waar ik het eten kookte. Ik was 14 en hij 18 en ik vond mezelf eigenlijk te jong voor verkering. Maar hij kwam steeds weer terug!"

VAN WIEG NAAR WEIDE

Gré had een betrekking in Bussum en volgde een opleiding als kraamverzorgster: "De overstap naar het boerenleven en campinggebeuren was voor mij niet zo groot. Ik kon makkelijk met mensen omgaan en had geleerd wat hard werken was. Ik verzorgde de moeder van Jan, verkocht eieren en maakte schoon." Jan was 20 toen zijn vader overleed en hij de boerderij overnam. Gré: "Jan kwam vaak langs als hij heen en weer reisde naar de Landbouwwinterschool in Hardenberg. Op de bruiloft van Jans zus Hendrika kregen we het echt aan en in 1963 zijn we getrouwd."

DE VOLGENDE GENERATIE

In 2000 hebben Bert-Jan en Geert de bedrijfsvoering overgenomen. "Maar we bleven betrokken bij de zaak", vertelt Gré. "De eerste twee jaar heb ik de toiletgebouwen nog schoongemaakt – om daarna lekker te gaan zwemmen. Ook heb ik nog jaren de tafellakens en servetten voor feesten en partijen in de bistro gewassen." Jan bleef ook niet stilzitten: "Er was altijd wel iets te rommelen op de camping. Ik ben ook een beetje handelaar en ijzerboer. Mensen op de camping gooien zoveel mooie dingen weg! Kapotte, ijzeren spullen ontdoe ik van kunststof en de metalen verkoop ik aan een bedrijf in Rijssen. En bij het nieuwe huis, waar we gingen wonen aan de Ligtenbergerweg, heb ik een stal gebouwd waarin ik pinken hield." Anno 2020 wonen Jan en Gré kleiner maar ze zijn nog altijd in touw. Gré doet dingen waar ze vroeger niet aan toe kwam: ze is bij de zangvereniging en de gymnastieclub en gaat in de winter bloemschikken. Jan heeft een moestuin van 150 vierkante meter. En...ze gaan weg met de caravan. Bij voorkeur naar boerencampings. En zo is de cirkel rond!

EEN BIJZONDER MAN!

WIST U DAT JAN...

...IN DE JAREN '60

met zijn kameraden in Hardenberg met een gehuurde auto reed? En dat hij kosten uitspaarde door kilometers lang achteruit te rijden?

...OP EEN WARME DAG

komende van de groothandel langs een file bij het Avonturenpark reed en tegen zijn oudste zoon zei: "Henk, maak eens een pak waterijsjes open." Al rijdende werden de koele versnaperingen door de geopende ramen gegoid.

...OP KLOMPEN

achter Henk en Arjan aanrende als ze weer eens ijsjes gestolen hadden bij oom Anton uit de diepvries?

...ALS CAMPINGGASTEN

na het maiskneuzen tegen hem zeiden: "Jan, die schuur lijkt opeens een stuk groter", antwoordde: "Ja, dat lijkt inderdaad maar zo."

...VERTELDE

dat het veel harder stormde op de camping dan elders in het land? Dat kon je zien aan al die omgewaaide bomen! Bijkomend voordeel: meer plaats op de camping!

...DE EERSTE SLAGBOOM

van de camping zelf gemaakt en geplaatst heeft? Hij was alleen vergeten de campinggasten bijtijds in te lichten. 's Avonds werd de slagboom door een gast die met zijn Daf van zijn werk kwam, dwars doormidden gereden.

...NOG STEEDS

graag over de camping loopt en met mensen een praatje maakt? Dat campinggasten tegen Martine zeggen: "Er spreekt ons een oudere man aan die heel veel van de camping weet. Wie is dat?"

...HET SOMS HEEL DRUK HAD

en tegen campinggasten jekte: "Ik heb 5000 varkens en die moet ik nog voeren." De mensen knikten dan begripvol.

...IEDERE VRIJDAGAVOND

met een boerenkar met de kinderen van de camping over het terrein reed en dit nog steeds doet?

...TEGEN EEN MAN MET CARAVAN ZEI

die camping 't Heukie zocht: "Nee, die is hier niet. Rijdt u maar zo ver mogelijk het bos in en dan ziet u het vanzelf." Man en caravan zijn nooit meer teruggezien.

...VAAK 'VERGAT'

zijn oude broek aan te doen als hij chloor in het zwembadwater deed. En dat Gré daar erg boos om kon worden?

geert

EN TOEN WIST IK
HET ZEKER.....

“Mijn eerste herinnering aan de camping was het spelen met kinderen en het papiertjes prikken.”

En als twaalfjarige mocht ik op de grasmaaier. Geweldig vond ik dat! Later hielp ik mee gasflessen wegbrengen en stroom aan- en afsluiten. Al jong vond ik techniek leuk. Ik ging mee met Henry Kroeze. Hij was 14 jaar ouder en samen repareerden we dingen en maakten bijvoorbeeld de filters van het zwembad schoon. Eigenlijk praatten we helemaal niet zo veel met elkaar maar ik keek en luisterde goed. Later zijn we vrienden geworden en we zijn dat tot op de dag van vandaag.”

**T Z A T E R
A L V R O E G I N**

Samen timmeren, graven, sleutelen aan auto's....
Geert was al van jongs af aan een echte aanpakker.

Geert Hoekjen kun je de stille kracht van de camping noemen. Samen met zijn broer Bert-Jan heeft hij de camping, nadeovername van Janen Gré, uitgebouwd tot een prachtige vijf-sterren-camping: “Bert-Jan en ik zijn de twee jongsten en konden als kind al goed met elkaar opschieten. Bert-Jan begon in 2002 met de bistro en had al horeca-ervaring. Als er grote beslissingen genomen moeten worden, steken we de koppen bij elkaar en komen we er altijd uit. Ik heb nog even getwijfeld of ik dit wel wilde. Maar toen ik Martine tegenkwam en zij het campingwerk heel leuk bleek te vinden, wist ik het zeker.”

De camping werd geprofessionaliseerd en uitgebreid met eigentijdse voorzieningen. Het meeste deed Geert zelf: “In 2005 is er een nieuwe receptie gekomen. Eerst ging de hele kap eraf. Samen met Sinus Laarman heb ik er een nieuwe opgezet. Daar zitten vele, vele uurtjes in. Het was mooi

MOOIE VERHALEN

Geert moest ook een keer in de benen: “Martine en ik zaten thuis en opeens zien we de grote nepijsco (die voor de snackbar staat) voor ons huis langs gerold worden richting de parkeerplaats van onze burens. Mensen namen die nepijsco dus zomaar mee. Ik er als een gek achteraan, maar de ijsco lag al in het busje en reed net weg! Ik las nog een gedeelte van het kenteken en dat heeft Martine op Facebook geplaatst met het verhaal erbij... Nou, toen werden we snel gebeld! Die meneer wist niet hoe dat nou toch kon, haha... het ijsje zat opeens in zijn bus! Nou ja, we waren natuurlijk wel kwaad maar naderhand is het een mooi verhaal.”

werk. Sinus heeft ook ons huis gebouwd en later de safri-lodges. Het theater heb ik in elkaar gezet met een aantal zzp'ers. De vriend van een receptioniste studeerde de architectuur in Eindhoven. Hij maakte 3 ontwerpen waarvan we er eentje kozen. In het theater zijn voorstellingen van Sam en Suus, musicals en spelshows. In het hoogseizoen krijgen we er hulp van 6 extra vakantiekrachten. Het is het visitekaartje van de camping.”

Een camping is eigenlijk de samenleving in het klein. Geert heeft de afgelopen 20 jaar het nodige meegemaakt: “Vroeger werd hier altijd veel gecroost met auto's.

De zandpaden met hun spannende bochten waren geliefd onder jongeren. Op een dag komt er een jongen van een jaar of achttien aangescheurd vanaf de richting Holten. Hij had ruzie gehad met zijn pa en met een kwaai kop diens Fiat 128 gepikt. Hier op het hoekje verloor hij de macht over het stuur. Klabam, tegen een boom. De jongen ging door de voorruit en kwam voor de auto terecht. De auto moest ik met de tractor van de boom aftrekken maar de jongen markeerde wonderwel niets. Toen ik hem vroeg hoe het zo gekomen was, antwoordde hij: “Ik kon er niets aan doen. Er liep een konijntje over de weg!”

Geert fungeert ook als E.H.B.O.-er op de camping. Hij heeft een prachtig verhaal over 'de jongedame en de teek'.

VRAAGT U HEM
ER EENS NAAR!

CAMPING WEETJES

WEET JE DAT...in de oorlog onderduikers op het huidige campingterrein verborgen zaten? Ze sliepen in de hooiberg, de schuur en het bos. De Duitsers vermoedden iets en Jans vader werd in Almelo gevangengezet en verhoord. Maar hij zweeg als het graf.

‘Berg...
berg?
Ik zie
helemaal
geen
berg!’

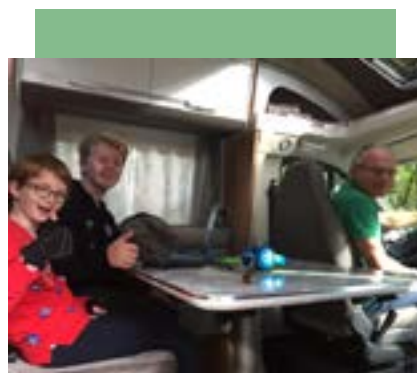
WEET JE DAT...
... elke zomer meer dan 50 medewerkers ons helpen?! En dat sommigen elkaar hier hebben leren kennen, getrouwd zijn en dat er ook ‘campingbaby’s’ zijn? En dat het tegenwoordig zo druk is dat we nu zelfs in de winter met 2 ‘man’ op de receptie zitten?

WEET JE DAT...15 jaar geleden leerlingen van de Internationale school Eerde op de camping waren? Verwende tieners van rijke ouders die niet gewend waren om te kamperen. Ze liepen rond in dure merkkleding en met de nieuwste mobieltjes. De mensen op de camping keken hun ogen uit. Er waren internaat-ouders die klaagden dat hun kinderen terecht gekomen waren in een strafkamp!

WEET JE DAT...
...Guido, de zoon van Geert en Martine, werd geboren op een zaterdag in de meivakantie? Campinggasten vroegen waar de afwezige Geert was en de receptionistes zeiden: “Wacht maar af. U ziet het vanzelf!” Een paar uur later stond er een ooielaar in de tuin en de volgende dag ging Geert tot groot genoegen van de campinggasten met een kar vol beschuit met muisjes de camping over.

WEET JE DAT...
...we af en toe ook BN’ers op de camping mogen begroeten? Zo komt Barbara Sloesen, actrice uit onder andere Goede tijden slechte tijden en Soof, al jaren op De Noetselerberg.

WEET JE DAT...10 jaar geleden plots poep op de muren van een WC gesmeerd werd? Vergaderingen werden belegd en samen met de gasten werd er wachtgelopen om de dader op heterdaad te betrappen. Hij of zij werd nooit gevonden maar het leverde veel saamhorigheid op de camping op!

WEET JE DAT...Bert-Jan en Dini eigenlijk helemaal niet zo dol zijn op kamperen (hoe erg!!)? Geert en Martine daarentegen wel!

WEET JE DAT...we een boekje vonden waaruit blijkt dat er in 1947 al kampeers waren? Antoon, een broer van Jan die altijd vooraan de camping woonde en helaas in 2010 is overleden, had een boekje gekregen van kampeers voor zijn 10e verjaardag en dat was in 1947.

WEET JE DAT...de Nijverdalse berg de enige plek in Nederland is waar officieel naar goud is gedolven? Bij de aanleg van de spoorlijn Zwolle – Almelo was goud gevonden, zei men. In 1902 gaf de burgemeester officieel toestemming en begonnen 25 arbeiders te graven. Er werd niets gevonden. Het Goudzoekerspad herinnert aan deze episode.

WEETJES

Nationaal Park De Sallandse Heuvelrug

WEET JE DAT...in 2016 koningin Maxima met de rest van de koninklijke familie een bezoek bracht aan Nijverdal? Zij keek over de Noetselerberg en zei: “Berg, berg? Ik zie helemaal geen berg!”

bergen vol
belovingen

het kokspakje

Bert-Jan is de jongste van de vijf kinderen Hoekjen. Hij werd in de huidige bistro geboren. Vandaag de dag runt hij bistro De Oale Sté, onderdeel van het campingterrein en een begrip in de regio.

BERT-JAN EN DINI

Luchtfoto van de bistro: de plek waar Bert-Jan Hoekjen geboren werd en waar hij 24 jaar later aan het roer kwam te staan.

HET LIEP TOCH EVEN ANDERS.....

“Als ik één ding níét wilde, dan was het trouwen met een ondernemer en zeker niet met iemand die werkte in de horeca. Mijn ouders hadden een slagerij gehad en dat leven wilde ik in ieder geval niet!” Dini Aanstoot is heel stellig maar het liep toch even anders.

VAN BRUILOFT KOMT BRUILOFT

“Bert-Jan en ik kenden elkaar al langer via wederzijdse vriendengroepen. Wij waren al achter in de twintig en zij wilden ons aan elkaar koppelen. En van bruiloft komt bruiloft: op het trouwfeest van Martin en Barbera in ‘Het Anker’ in Wierden, regelden onze vrienden het zo dat Bert-Jan bij mij bleef slapen en dat de vrienden van hem het werk op de camping zouden overnemen zodat hij in Wierden kon blijven. Bert-Jan: “Dat deel van het plan lukte maar het was wel even schrikken toen mijn vader Jan ’s morgens eerder thuis was dan gepland. Hij kon streng zijn maar hier heeft hij nooit wat over gezegd!”

MOOIE JEUGD OP DE CAMPING

“Ik had een mooie jeugd op de camping. Mijn vriendjes kwamen altijd naar mij toe. We hadden veel vrijheid en wat is er mooier dan in een hooiberg spelen? En later lekker met crossauto's scheuren. Ik was niet technisch maar vond het werk in de kantine leuk. Toen ik op de middelbare school zat, begon ik mijn moeder te helpen met hapjes maken en mijn vader met drankjes inschenken.” De keuze voor de Hotelschool was een logische. “Ik heb bij twee Alpha-hotels in Antwerpen stage gelopen. In Hotel Alpha Empire in de Joodse wijk heb ik receptie gedaan en in Hotel Alpha De Keizer de inkoop voor het restaurant. En dat laatste vond ik het leukst. Ook heb ik daar mijn liefde voor België opgevat. Dat Bourgondische mag ik wel: lekker ontspannen met eten en drinken bezig zijn.”

OVERNAME EN UPGRADE

In 1999 namen Geert en Bert-Jan de camping over van hun vader. “Ik nam het horecadeel voor mijn rekening en ben direct begonnen de zaak te upgraden. Sommige gerechten werden bereid uit de diepvries of uit blikjes. Dat was nu afgelopen en we boden niet alleen plateservice maar ook a la carte aan. De grote omslag kwam in 2002 toen de bistro openging. Kwaliteit en sfeer gingen omhoog. Het duurde even voordat de gasten uit de omgeving naar ons toe kwam, dit had vooral te maken met het imago van een campingrestaurant. Later is dat wel bijgetrokken. Een groot deel van de gasten komt nu van buiten de camping. Ze doen moeite om hier

naartoe te komen en dat betekent dat het eten en de sfeer gewaardeerd worden. En wat ik leuk vind aan het werk is dat de mensen bij wijze van spreken op hun campingslippertjes een tournedos kunnen bestellen en dat groepen ook kunnen reserveren voor een sfeervol kwaliteitsbuffet. Dini, praktijkmanager bij Dent Connect in Vriezenveen, is niet direct betrokken bij camping en bistro. “Het bedrijf was al opgestart toen ik Bert-Jan leerde kennen. Maar natuurlijk hoor ik zo nu en dan wat en bespreekt Bert-Jan soms bedrijfszaken met mij. Ik heb sociaal-pedagogisch werk gedaan en dan kijk je toch met een andere, frisse blik naar dingen. Ach, en zo’n hekel heb ik ook niet aan het horecagebeuren. Ik kom Bert-Jan regelmatig opzoeken in de bistro en ik weet nog het moment dat ik hem écht leuk begon te vinden. Dat was toen ik hem zag in zijn kokspakje – zonder wit hemd en witte sokken!” In 2007 zijn Bert-Jan en Dini getrouwd. Ze wonen met hun dochter Merle in Wierden.

NIEUWE INZICHTEN

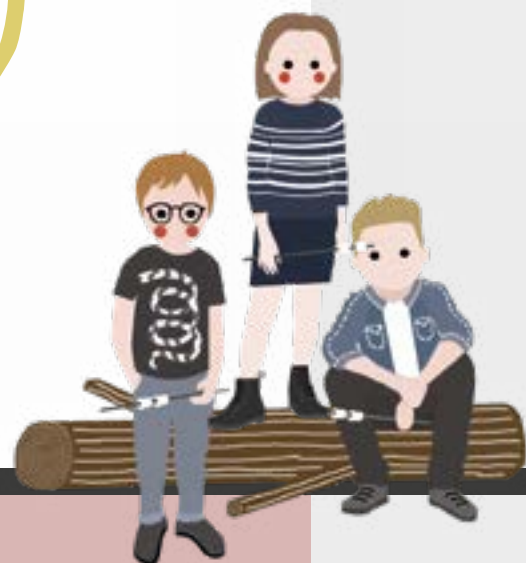
Bert-Jan is bestuurslid van Koninklijke Horeca Nederland van de afdeling Sallandse Heuvelrug (gemeente Hellendoorn en Rijssen/Holten). Met de overheid is hij in gesprek over de drank- en horecawet, sluitingstijden, hygiëncodes, gezond en duurzaam ondernemen en arbeidsmarkt en onderwijs. Pas geleden is hij met enige collega's naar Seattle in de Verenigde Staten geweest. “Bij Starbucks viel mij de

marketing op. Hoe zij met een gericht concept een sfeer rondom broodjes en koffie opbouwen, een soort totaalbeleving. Dat je iets unieks hebt in je zaak waarvoor de klanten komen. Die mogelijkheid hebben wij met onze bistro – een prachtige uitdaging om dit uit te bouwen!”

horeca & KINDEREN

“Onze ouders werken hard, maar daardoor hebben we wel een heel bijzonder en mooi leven, en maken we veel dingen mee die andere kinderen niet meemaken.”

GUIDO

OUDESTE ZON VAN
GEERT EN MARTINE

‘Wat ik het leukst vind?
Op een zaterdagavond in
de winter samen bij een
kampvuurtje zitten met
warme chocolademelk en
gezellig kletsen. Samen
vuurwerk afsteken en
samen skien!.. Dat vind ik
het allerleukst om te doen
samen met papa!

MERLE

DOCHTER VAN
BERT-JAN EN DINI

‘Één keer per jaar
ga ik met mijn papa
een nachtje naar een
hotel, samen lekker
eten en shoppen!
En ik help mijn papa
al in de Bistro! Krijg ik
echte werkkleding aan,
en help mee in de
bediening! Ik vind dat
echt heel leuk en ik kan
het al goed!
In november gaan we
naar Curacao, lekker
samen zwemmen!’
Dat vind ik leuk samen
met mijn papa!

FLORIS

JONGSTE ZON VAN
GEERT EN MARTINE

‘Klieren en stoeien, dat vind ik het
allerleukste! Ik vind meer dingen
leuk maar klieren met papa vind ik
gewoon het leukst!’

"DOOR ONS BIJZONDERE LEVEN ZIJN WE VAAK
BIJ ONZE OMA'S EN OPA'S. GELUKKIG VINDEN
WIJ DAT NIET ERG; WE DOEN VEEL
GEZELLIGE DINGEN SAMEN."

broers & zus

HOEKJEN

Geert en Bert-Jan hebben twee broers en één zus. Henk en Dick werken op de camping, Gertrude doet nog altijd de administratie van de camping.

BROERS&ZUS

DICK

TEGEN DE WIND IN ZAGEN

“Ik kom kiek’n of de boel hier schoon is”, zegt hij tegen gastvrouw Mariët als hij binnenkomt. Dat is Dick, een kerel uit één stuk. ‘Een échte, onbesoesde vrijgezel’, zoals hij zichzelf noemt, 51 jaar oud en de op één na oudste van de Hoekjens. “Natuurlijk was ik gewend mee te helpen op de camping. Ik deed al het maaiwerk, draaide specie en sleepte stenen. En nu nog heb ik alle machines van de camping in onderhoud.” Dick, nog steeds wonend op de camping, heeft in zijn werkplaats een brug voor auto’s en trekkers. “Veertien jaar heb ik aan trekker-trek gedaan. Prachtig, met andere boeren wedstrijden doen wie de sterkste trekker heeft, wie het verste komt. Ik had twee trekkers: een

MbTrak en een Valtra voor de wedstrijden. Standaard had de Valtra 65 pk-vermogen maar ik heb er 250 pk van gemaakt. Ik heb er veel bekers mee gewonnen maar ik kon ‘m goed verkopen en ben ermee gestopt.”

Dick werkt 5 dagen in de week voor een hoveniersbedrijf uit Almere: “Ik heb een eigen rayon van de KPN. Ik moet het groen onderhouden op de terreinen rond de telefooncentrales. Mooi werk, ik ben altijd onderweg en mijn eigen baas. Ik mag gaan en staan waar ik wil. Maar het werk moet natuurlijk wel af. Als ik ervoor ga, dan ga ik ervoor.” Voor het trekker-trek zijn andere hobby’s in de plaats gekomen:

“Ik mag graag met mijn motor-driewieler in Duitsland rijden. Heerlijk, een Kaffee mit Kuchen op een bankje in de zon. En mountainbiken op de Holterberg doe ik ook geregeld.” Een tegenslag was de dood van zijn geit die hij 19 jaar als huisdier had. Maar Dick is van plan binnenkort kippen te nemen.

Bij het afscheid ontspint zich tussen Dick en zijn gastheer een gesprek over het onderhoud van bomen. Gerben zegt tegen Dick dat hij op de camping altijd goed ‘bomen tegen de wind in kon omzagen’. Wat dat precies betekent zou u Dick zelf eens moeten vragen!

Echt
een
kerel
uit één
stuk

BROERS&ZUS

GERTRUDE

MET DE PAPLEPEL INGEGOTEN

“Ik ben in 1970 geboren. Het werken op de camping is mij met de paplepel ingegoten. Ik weet nog dat ik met mijn broers op pad werd gestuurd met een papierprikker in de hand. Als de prikker vol was, kreeg je een ijsje. Al snel mocht ik invallen achter het snoep. Later kwam ik op de receptie te werken. Het was leuk en gezellig werk.”

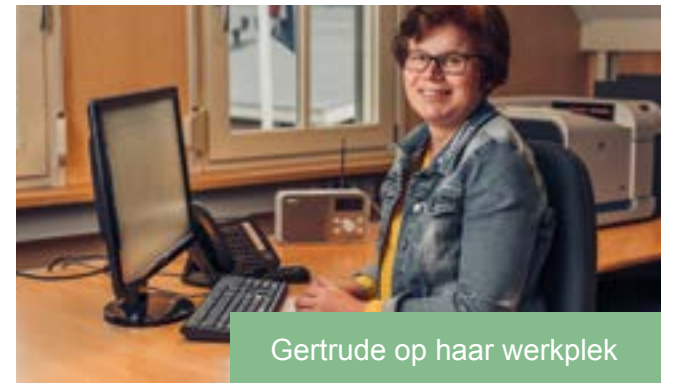
Gertrude is de dochter van Jan en Gré. Na het behalen van het Mavo-diploma is ze de MEAO gaan doen: “Ach ja, zo rol je er vanzelf in. In 1989 ben ik van school gekomen en hier gaan werken. In die tijd werkte ik op de oude receptie. ‘s Winters was het koud en dan verhuisde ik naar het kantoortje in de kelder van het woonhuis. Ik ben begonnen met het automatiseren van de reserveringen. Hiervoor werkten wij met een kaartenbak en een boek waar alle velden en reserveringen van de camping in stonden. Het computerprogramma heb ik ingevoerd met Henry Kroeze. In die tijd ging ik naar hem toe in Haaksbergen om de rekeningen van de jaar- en seizoenplaatsen uit te draaien. In 1991 ben ik gestart met het automatiseren van de administratie en dat werk doe ik nog steeds.”

Ook Gertrude heeft haar echtgenoot ontmoet op de camping: “Arjan was een kameraad van mijn oudste broer

Henk en zij waren altijd op de camping te vinden. In 1991 zijn we getrouwd en we hebben nog een tijd in het Jachthuis gewoond. Dat was prachtig verbouwd maar we zijn verhuisd toen we onze kinderen Liset, Bernd en Thom kregen.” Gertrude is vergroeid met haar omgeving: “Ik hoef niet zo nodig naar het buitenland. Ik vind het heerlijk om in het bos bij de camping te wandelen of langs De Regge. Op dinsdagavond heb ik een wandelgroepje met vriendinnen. We starten altijd vlak bij de camping. Ik mag ook graag lezen, bijvoorbeeld de boeken van Linda van Rijn. Het zijn thrillers maar niet te eng.

**“Zoveel
verschillende
mensen maar ook
één grote familie!”**

Tegenwoordig ligt Gertrudes werkplek boven de receptie: “Soms zie ik Bert-Jan uit de bistro komen om afval in de container te gooien. Van bovenaf gezien is het net Henk – qua karakter lijken ze ook op elkaar. Wat dat betreft lijkt ik meer op Geert. Samen met Dick, onze ouders en de andere familieleden komen we met Kerst altijd bij elkaar. Zoveel verschillende mensen maar ook één grote familie!”

Gertrude op haar werkplek

Gertrude, Geert en Bert-Jan samen op de camping

Zo oud als
de camping!

de verrekijker

BROERS&ZUS

“Ach, natuurlijk hielp ik mee op de camping: als kind sjouwde ik kratten, reed ik op de trekker met de mestwagen en haalde ik het vuilnis uit de vakken. Maar ik ben geen ondernemer zoals mijn vader. Ik had de neiging om weg te lopen als hij aan het onderhandelen was en het nog voordeliger wilde.”

Maar Henk, de oudste zoon van Jan en Gré, heeft een prachtige jeugd gehad: “We waren altijd buiten en voelden ons vrij; knutselden aan brommers en auto’s, we hadden letterlijk en figuurlijk de ruimte. Ik ben elektrotechniek gaan doen en ging werken bij een bedrijf in Nijverdal. Tot mijn trouwen woonde ik thuis en in de weekenden en de vakanties hielp ik mee op de camping.”

IN THE PICTURE

Henk kreeg zijn vrouw Anja letterlijk ‘in the picture’: “Ik had een kamer aan de achterkant van ons huis en kon met een verrekijker over de camping kijken. Ik kon alles en iedereen zien. Toen ik 13 was en Anja 11 was, zaten we al in dezelfde vriendengroep.” Anja: “Mijn ouders hadden een tent op de camping en later een stacaravan. Ik ging in het snoepwinkeltje werken en zo kregen we een beetje los-vaste verkering. Henk had een hechte familie die mij op een prettige manier bij het familieleven betrok. Als er gegeten werd moest ik snel mijn stuk vlees pakken. Anders at broer Dick het op. Het was er altijd gezellig en ik werd echt opgenomen in de familie. Ik heb belijdenis gedaan en in 1991 zijn we getrouwd.” Dochter Rosan heeft ook goede herinneringen aan de camping: “Opa Jan had een rode Jeep en daarmee reed hij met ons kleinkinderen door het bos.”

HET MES SNEED AAN TWEE KANTEN

“Mijn vader maakte iedere avond zijn ronde en schoof nog wel eens aan bij een borrel of barbecue. Het mes sneed aan twee kanten: zo kreeg hij een band met de gasten en Jan vond het ook gewoon gezellig. Ook was hij heel zorgzaam naar zijn mensen toe. Zo bracht hij het vrouwelijk personeel op de donkere avonden naar huis. Op een keer na een héééle gezellige bijeenkomst bracht hij Danielle, een meisje van het recreatieteam, naar huis. Op de terugweg werd hij door de politie aangehouden: mee naar het bureau om te blazen. Mijn vader kneep hem natuurlijk wel een beetje. Maar toen op het bureau de agenten even niet opletten, stond hij op en liep weg, roepende: “Ik moet nog chloor in het zwembad gooien, doe!” Nooit meer iets van gehoord. En trouwens, Danielle is kapster geworden en knipt nog altijd zijn haren!”

HENK

het zesde kind

Het gezin Hoekjen kent officieel 5 kinderen. Henry was al vroeg bij de camping betrokken en werd een dierbare familievriend. Vandaar ook dat hij wel eens gekscherend het zesde Hoekjen-kind wordt genoemd.

HENRY KROEZE

‘Eigenlijk ben ik een beetje familie geworden.’

“Op een mooie zomerdag was het riool verstopt. Dat gebeurde wel vaker want in het midden zat een knik. De buurman kwam erbij met zijn giertank om de zaak leeg te zuigen. Jan en ik kwamen onder de stront te zitten tot groot vermaak van enkele campinggasten die toekeken. Toen de zaak geklaard was, sprongen we snel onder douche en bakten we patat voor de gasten die ons even ervoor nog smakelijk uitgelachen hadden!” Henry Kroeze begon in 1973 als vakantiehulp op de camping: “In die tijd was er een klein buitenzwembad en werden er nog varkens, kippen en koeien gehouden. Ik begon in de snoepwinkel en de cafetaria. Maar al gauw werd ik bij allerlei technische zaken betrokken, bijvoorbeeld het oppompen van water, het uitbreiden van het water- en stroomnetwerk op de elk jaar groter wordende camping, en het maken van de technische installaties van toiletgebouwen en het subtropisch zwembad. In die tijd deden we alles zelf. Trouwens...nu doet Geert dat nog steeds. Voor technici is een camping natuurlijk prachtig; je hebt hier met alle technische facetten van doen.”

BRUG TUSSEN 2 GENERATIES

Henry heeft eigenlijk de plek tussen twee generaties Hoekjens opgevuld: “Pas geleden zocht Geert een oude gasleiding. Jan kon het zich niet zo goed meer herinneren maar op mijn aanwijzing vonden we deze uiteindelijk toch. In de beginjaren moesten de Hoekjens natuurlijk ook zelf wel eens op vakantie. Mijn vrouw Henriette en ik pasten dan op. Als er nieuwe campinggasten binnen kwamen konden ze zelf een mooie plek uitzoeken en de administratie deden we later wel. Toen de computers kwamen (iets wat natuurlijk niks voor Jan was) heb ik Gertrude geholpen om de campingadministratie te automatiseren. En tegenwoordig zit ik nog geregeld met Geert aan de keukentafel om technische zaken te bespreken. Eigenlijk ben ik een beetje familie geworden: we gaan naar elkaars verjaardagen en ook wintersportvakanties doen we samen.”

HET SUCCES VAN DE CAMPING

Van het erf van een keuterboer tot een prachtige, grote camping. Hoe kan het? Wat is het geheim? Henry moet even nadenken: “Tja, op de eerste plaats vormden Jan en Gré een hecht team. Ze deden alles samen en werkten dag en nacht. Het werd een echt familiebedrijf en op vaste tijden werd er gegeten en koffie gedronken; dat was boer-eigen. En natuurlijk werd er geen geld over de balk gesmeten. Elke verdiende cent werd weer geïnvesteerd in het bedrijf. En Martine en Geert zijn met de tijd meegegaan. Er kwam bijvoorbeeld een website, waar gasten direct kunnen reserveren en ook op de sociale media laat de camping tegenwoordig van zich horen.”

LEUKE HERINNERING

“Op een dag, heel lang geleden, maakten Jan en ik golfplaten op het dak van ‘Eigenheim’, de toenmalige kantine. Deze werd uitgebreid maar het was niet volgens de regels aangevraagd. Komt er een man aanlopen die Jan herkent als de nieuwe bouwopzichter van de gemeente. Jan kende hem wel maar de man Jan niet. Vraagt de bouwopzichter aan Jan: “Is de baas er ook?” En Jan antwoordt: “Nee, die is op vakantie.” De bouwopzichter draait zich om en vertrekt onverrichterzake!”

Wist u dat ook Henry's tweelingkinderen Eline en Thijmen én zijn ouders op de camping hebben gewerkt?

uit het archief

UIT DE OUDE DOOS
Een greep uit de vele krantenberichten,
folders, flyers en foto's uit het archief
van de camping.

ds. heuver

HET WAS PIONIEREN

In 1972 startte Gerrit Heuver, namens de evangeliesatiecommissie van de kerk, met het opzetten van een recreatieteam voor de camping. Het bleek een goede leerschool voor zijn latere werk.

DOMINEE (GERRIT) HEUVER

MET ELKAAR, VOOR ELKAAR

"Ik ging naar de Jeugdsoos van de gereformeerde kerk in Nijverdal. Jongeren tussen de 16 en 24 jaar kwamen daar bij elkaar. De evangelisatiecommissie van de kerk vroeg sommigen een recreatieteam voor de camping op te zetten. Het was een leerschool en ik heb daar ervaring opgedaan voor mijn werk later. Bijvoorbeeld als volwassen campinggasten onder de bingo ruzie kregen over een pannensetje dan moest je als jonge snuiter bemiddelen!" Gerrit Heuver, woonachtig in Heerde, is dominee en verricht pastoraal werk: huisbezoeken afleggen, in kerkdiensten voorgaan en gespreksgroepen leiden. "Ik ben er mee opgegroeid. Mijn vader werkte bij Nijverdal Ten Cate en was heel actief in de vakbond, kerk en zondagsschool. Het recreatieteam was een kleine gemeenschap met elkaar en voor elkaar en zo kun je mijn werk van nu eigenlijk ook wel karakteriseren."

ALLES ZELF UITVINDEN

Gerrit kwam in 1972 op de camping: "Het was echt pionieren. We zijn eerst wezen kijken in Norg maar moesten eigenlijk alles zelf uitvinden. We kochten een grote witte tent en voor de teamleden kwam er een caravan. Het was grotendeels gericht op de kinderen van de camping en voor alle gezindten. Het was de uitdaging om de kinderen in aanraking te brengen met Bijbelverhalen tussen de spelletjes en het knutselen door. 's Morgens hadden we de kleintjes – de ouders hadden dan even rust en konden boodschappen doen. 's Middags was er voor ouders en kinderen volleybal en gekostumeerd voetbal en 's avonds voor de volwassenen en jongeren een dropping of bingo. De mensen van vak H waren berucht en beroemd, die waren overal voor te porren! Bij zo'n dropping kon het heel laat worden. We wachtten dan met ons team op de campinggasten met een pan snert. Soms werd het wel 4 – 5 uur 's nachts. Even slapen en dan weer vroeg op voor de kleintjes. Zo ging dat toen."

HEEL VEEL GELACHEN

Gerrits ogen schitteren als hij vertelt: "Op vrijdag reden we met de tractor en twee platte karren over de camping langs de campingvakken. Vervolgens reden we dan met 50-60 kinderen over de zandpaden van de Noetselerberg. En bij terugkomst kregen de kinderen een glas ranja. Tegenwoordig heet zo'n ritje levensgevaarlijk maar wij en ook de kinderen vonden het prachtig! En we hebben wat afgelachen: elke week kreeg elk teamlid 25 gulden leefgeld. En als je een beetje zuinig deed, kon je geld overhouden. Aan het einde van de week gingen de 'vrekken' dan Chinees halen. Op een zaterdag kwamen zij terug met een voldaan gezicht. Plots zei een van hen dat hij niet goed werd en vluchtte naar buiten om over te geven. Bij iedereen leedvermaak maar vervolgens moesten alle schransers naar buiten. En de thuisblijvers maar lachen!"

WARK'N IN TWENTE

Mariët Hofstede is één van de vaste gezichten voor de campinggasten.

Ze is een echte Twentse: ze woont samen met haar man en 2 zonen op het platteland bij Zuna op familiegrond die al generaties lang door haar voorouders bewoond werd. En natuurlijk heeft haar man Gerben jaarkaarten van FC Twente. Veel.

"In de twaalf jaar dat ik op de receptie werk, is er veel veranderd. In het begin deed ik van alles, zoals receptiewerk, schoonmaken en in- en uitchecken. Nu ben ik vooral verantwoordelijk voor het moderne computerprogramma dat we een paar jaar geleden aangekocht hebben. Inmiddels is het zodanig aangepast dat het maximaal rendeert voor de camping. Eigenlijk ben ik daar best trots op. Het leuke van werken op deze camping is dat je vrijgelaten wordt. En natuurlijk het contact met de gasten. In de regel gaan ze tevreden weg. Er zijn gasten die er net zo lang komen als ik daar werk. Met hen krijg je toch een speciale band.

De familie Hoekjen is een heel hechte familie. Ze zijn van hard werken en niet zeuren. Geert en Martine zijn 24 uur per dag en 7 dagen in de week met de camping bezig. Sinds de jongens naar school zijn, is woensdag een vaste werkdag voor mij zodat ze dan wat meer tijd aan zichzelf en de kinderen kunnen besteden. De Hoekjens hebben het hart op de goede plek; als je ze nodig hebt, staan ze voor je klaar.

We hadden op een dag een cursus 'Omgaan met personeel', samen met andere campings uit Twente. Kwam plotseling Jan Hoekjen binnen en zegt: "Jongs, jul-lie doet het allemoal verkeerd. As ter ene be oe kump dee wark'n wol, mu zegn: Kom morn ma wier en as a dan terug kump mu wier zegn: Kom morn ma wier. En wiet dan nog teruggekump den muj annem want die wolt wark'n."

'DE HOEKJENS HEBBEN
HET HART OP DE GOEDE
PLEK. ALS JE ZE NODIG
HEBT, STAAN ZE VOOR
JE KLAAR.'

mariët

de armenjager van noetsele

Vandaag de dag
zou een sage
een broodje aap
worden genoemd

"WAT IS EIGENLIJK EEN SAGE?"

Een sage is een traditioneel volksverhaal

De sage is een kortere vertelling dan een sprookje en behandelt een bepaalde vorm van volksgeloof. Sagen bevatten veel spannende elementen en vertellen bijvoorbeeld over heksen, weerwolven, over reuzen, kabouters, Witte Wieven en dergelijke. Sagen kunnen ook vertellen over moedige en sterke helden, over geduchte rovers, verborgen schatten en bodemloze putten. Vroeger werden de sagen als waarheid verteld. Een sage is dus weliswaar verzonnen, maar bevat doorgaans een kern van waarheid!

**"De Armenjager
komt eraan!"
Deze kreet
schalde vaak
over de erven en
zandwegen van
Marke Noetsele.**

Arnout de armenjager was van verre herkenbaar. Zijn strakke hoed op zijn blonde haren, zijn zwarte kledij maar vooral de slepende tred kende iedereen. Arnout was niet populair onder de plaatselijke bevolking. Als armenjager moest hij bedelaars en gespuis opsporen en over de Markegrenzen zetten. Als rechtsdienaar mocht hij in woonsteden en schuren kijken. En daar hadden de mensen een hekel aan. Veronderstel dat hij een stiekem geslacht varken zag of achtergehouden zakken graan? De tienden voor de kerk drukten al zo zwaar en de pacht van de heer was al zo hoog. Soms nam de armenjager goederen in beslag. Van de knuppel aan zijn riem alleen al ging veel dreiging uit

HARD WERKEN

Arnout wist dat achter zijn rug over hem geroddeld werd en met hem gespot werd. Maar dat was hij gewend. Vroeger, heel vroeger als kind, was hij gelukkig geweest. Zijn vader en moeder hadden een klein boerderijtje gehad op de hoek van een kruising van twee zandpaden. Daar, onder aan de heuvel hadden zij een karig bestaan op de schrale grond. Met heideplaggen werd de kleine akker bemest. Een koe en een varken zorgden voor iets extra's. De hele familie moest hard werken maar Arnout hielp graag mee. Tot die ene dag aanbrak: bij het steken van heideplaggen kwam Arnout onder de kar terecht. Zijn verbrijzelde been werd nooit meer de oude. Niet zijn mankheid en nooit-aflatende zeurende pijn vond hij

het ergst maar het-er-niet-meer-bijhoren. Hij kon niet meer buiten spelen met zijn broers en het zware werk op de boerderij kon hij niet meer aan. Hij werd bespot om zijn gemankeerde tred en zijn zussen scholden hem uit voor uitvreter. Ondanks zijn manke been liep hij graag in zijn een-tje over de heidevelden en in de bossen. Hij keek naar de zompen die over Regge voeren en genoot van het uitzicht vanaf 'De Berg', zoals zijn vader de heuvel vlak bij hun huis noemde.

Toen hij 16 jaar oud was, overleed zijn vader en nam zijn oudste broer de boerderij over. Hij voelde zich ongewenst en toen het weinig geliefde en slecht betaalde baantje van armenjager vrijkwam, meldde hij zich bij het Markebestuur. Vanaf nu moest hij de Markegrenzen bewaken: aan de ene kant lag de Noetselerberg en aan de andere kant De Regge. Hij kreeg een zomp om ongenode gasten die illegaal op de oevers van het regenriviertje bivakkeerden, op te sporen.

Arnouts leven kreeg een wending ten goede toen hij Marthe ontmoette. Waarom dat meisje met die prachtige, ravenzwarte haren hem de moeite waard vond, begreep hij niet. Zij spotte niet met zijn mankheid en luisterde geduldig naar de verhalen die hij over zijn werk vertelde. Eigenlijk had hij er een hekel aan: bedelaars en zwervers moest hij opsporen en over de Markegrens zetten. Vaak zaten daar doodzieke mensen tussen, oude soldaten zonder arm of been of wezen die kind noch kraai hadden. En dan de bewoners van de Marke die hem niet graag op bezoek kregen: het gescheld en gespot, het was niet anders dan vroeger. Maar wat moest hij? Elke week was hij verplicht zich bij het Markebestuur te melden. En die wilde weten hoeveel mensen hij uitgezet had en welke goederen hij verbeurdverklaard had. Anderzijds gaf zijn werk de mogelijkheid om zijn karige loon aan te vullen. Marthe en Arnout hadden nu zes monden te voeden: van vier zonen, een dochter en een aangenomen jongen. Van de Marke hadden ze een houten huisje aan de Regge toegewezen gekregen. Regelmatig hield hij een deel van de in beslag genomen goederen achter. Dure stoffen, wapens met sierlijke handvesten en gouden en zilveren munten werden in kisten gedaan die werden afgesloten met een stevig ijzeren slot.

GELUKKIG MET MARTHE

De sleutelbos droeg hij dag en nacht op zijn lichaam. De kisten werden verstopt langs de oevers van de Regge. Marthe ging mee op zijn zomp. Zij had een goed geheugen en zou de verstoppelplekken onthouden. Als hij dan met haar onder de volle maan terugvoer naar hun huisje en over het kabbelende water van De Regge keek, voelde hij zich gelukkig.

En toen bereikte de pest de Marke Noetsele. Rijk of arm, jong of oud, de Zwarte Dood zocht zonder onderscheid des persoons zijn slachtoffers. Welgestelden werden met karren over de berg naar Deventer gebracht alwaar zij in het pesthuis genezing zochten. Maar een enkeling kwam terug. De meeste pestlijders kwamen thuis in het stro te liggen en bezweken onder de hoge koortsen. Vele ongelukkigen stierven in het bos of langs de weg. Arnout had de plicht zieke zwervers af te voeren en de doden te melden bij de Marke.

'En toen kwam de pest naar Noetsele'

De tattoo die niemand wil...

Op een ochtend werd hij badend in het zweet naast Marthe wakker. Hij beseftte dat de gevreesde ziekte ook hem had bereikt. Er verschenen dikke builen op zijn huid en de koorts steeg en steeg. De sleutelbos die hij op zijn lichaam droeg gloeide. Marthe verzorgde hem liefdevol. Met natte lappen probeerde zij zijn oververhitte lichaam verlichting te geven. Berustend keek hij haar aan terwijl zij haar koele hand op zijn voorhoofd legde. Het was het laatste wat hij van haar zag.

Arnout werd wakker door het kletterende geluid van de regen op het dak. Hij begreep dat hij de gevreesde ziekte overleefd had. Hij opende zijn ogen en zijn dochter vertelde hem dat vlak nadat hij het bewustzijn verloor, Marthe ziek werd en tien dagen geleden gestorven was. Tijd om te rouwen was er niet. Zijn kinderen moesten eten en de Markeheren hadden weinig geduld.

Zo snel als hij kon toog hij weer aan het werk. Maar als een houtworm vrut het verdriet zich door zijn lichaam en zijn geest. Als hij thuiskwam lagen zijn kinderen vaak al in bed; niemand had meer een luisterend oor voor hem. Steeds vaker doolde hij doelloos over de heide of zat voor zich uit te staren op de Berg. De kisten die hij verstopt had voor de slechte tijden kon hij niet meer vinden. De regens in het voorjaar hadden de loop van de Regge veranderd. En, immers Marthe, zijn Marthe, zou de verstopplekken toch onthouden?

Op een dag was Arnout de armenjager verdwenen. Zijn kinderen zochten naar hem van Luttenberg tot Notter en van Marle tot Haarle maar hij bleef onvindbaar. Sommigen beweerden dat hij met zijn zomp via de Regge en de Vecht naar de Zuiderzee gegaan was om zijn geluk te beproeven in Amsterdam.

Anderen beweerden dat hij met een lichtekooi richting Bentheim vertrokken was. Hoe het ook zij, hij bleef onvindbaar. Taal noch teken werd meer van hem vernomen.

Hier lijkt het verhaal van de armenjager te eindigen maar het verhaal gaat verder anno 2020. Vissers aan de Regge, wandelaars op de Noetselerberg en ook campinggasten kunnen het bevestigen: als de zon opkomt boven de Regge en de zon ondergaat achter de Noetselerberg ontwaart menigeen een zonderlinge gestalte in het tweeduuster. Een manspersoon in een lange, zwarte mantel die zich schichtig en schokkerig voortbeweegt door heide en bos; een schim op een zomp waarvan de lange grijze, wapperende haren opvallen. Arnout de armenjager is nog altijd onder ons. Als de avond valt gaat hij naar de oevers van de Regge en struint hij met zijn zomp de oevers af op zoek naar zijn schatkisten. Eén kist heeft hij teruggevonden. Juist daarvan ontbreekt de sleutel aan zijn sleutelbos. Hij heeft deze kist begraven in een zandverstuiving dicht bij de camping.

Bij nacht en ontij zet hij zijn zoektocht langs de rivier voort. Bij het ochtendkrieken hompelt hij terug naar de Noetselerberg. In de kuil van een omgevalen boomstronk houdt hij zich overdag verborgen. Maar Arnout is rusteloos. Hoge koortsen maken dat hij nauwelijks slaapt en drijven hem zijn schuilplaats uit. De mensen en de paden mijdt hij. Maar soms als de eenzaamheid hem te veel wordt, achtervolgt hij groepjes wandelaars; met name die groepen waarin vrouwen met ravenzwarte haren en kinderen meelopen. De gloeiend, hete sleutels rinkelen aan zijn riem. Men zegt dat als de wandelaar omkijkt en de have-loze armenjager in de ogen kijkt, het zijn kan dat hij met een gloeiendhete sleutel een tattoo drukt op je hand.

**Dus kijk uit
en denk goed
na wat u doet!**

Tot zover het verhaal over de armenjager.

De schrijver dezes wordt met name door kinderen en campinggasten gevraagd of het allemaal echt waar is: "Geloof u dat de Armenjager hier nog steeds rondloopt en denkt u dat geesten echt bestaan?" "Nee", zeg ik dan, "in geesten geloof ik niet. Ik weet het niet. Maar toen ik op 2 september 2019 met Martine Hoekjen een wandeling maakte over de Noetselerberg, hoorden wij plots achter ons een zacht rinkelen van metaal tegen metaal. Geen van ons beiden durfde om te kijken. Dus met zekerheid durf ik het niet te zeggen! U zult dus zelf die wandeling moeten maken en het lef moeten hebben om, als u sleutelgerinkel achter u hoort, om te kijken!"

"GELOOF JIJ DAT DE ARMENJAGER
HIER NOG STEEDS RONDLOOPT?"

CAMPINGGASTEN

gasten

SINDS JAAR EN DAG

“Als we door de campingpoort rijden, voelt het iedere keer als thuiskomen. Martine en Geert geven je een gevoel van familie en warmte.”

FAMILIE KOMPANJE

“Ik weet nog goed dat wij voor hun trouwdag een uitnodiging kregen voor de receptie bij Braakman in Noetsele. Daar stond Martine in haar bruidsjurk met bontje. “Heel leuk dat jullie er zijn!”, zei ze. Ik zal het nooit vergeten.” Diny en Henk Kompanje komen oorspronkelijk uit Genemuiden en wonen tegenwoordig in Wierden. Sinds 2003 hebben zij een kampeerplek op de camping. Henk: “Eerst gingen we altijd naar Zeeland maar dat was erg ver weg. We kwamen hier op visite bij kennissen en vonden de omgeving heel mooi. Geert had een caravan te koop en we konden een vaste staplek krijgen. En ik ging met pré-pensioen dus dat kwam goed uit.”

BARBECUEEN MET DE BUREN

De kinderen en kleinkinderen zijn hier groot geworden en ze komen nog steeds. Soms is het zo gezellig druk dat ze ook in de blokhut slapen. We barbecueën met de buren en de kinderen doen mee aan volley- en voetbaltoernooien. De gewonnen taarten worden dan hier opgegeten, een gezellige boel is het dan. Als de kinde-

ren jarig waren, kwam het recreatieteam langs. En...op een dag wilde onze kleinzoon Rian de kleindochter van Grea van Holst, die een eindje verderop staat, naar de bus brengen. En nu hebben ze een jaar verkering!” (helaas is de verkering inmiddels weer uit, red.) Diny en Henk hebben de camping ook zien veranderen: “Bijna elk jaar kwam er wel iets nieuws bij: een mooie badgelegenheid die in voor- en najaar verwarmd wordt, een voetbal-kooi en het theater.”

ZIN IN DE NIEUWJAARSRECEPTIE

Officieel is de camping van 1 april tot ongeveer 1 november geopend. Maar in de wintertijd komen Henk en Diny soms ook nog op de camping: “We wandelen dan in de omgeving en drinken dan even een kopje koffie in de caravan. Het is hier zo mooi – zeker als het gesneeuwd heeft. En iedereen leeft naar de nieuwjaarsreceptie toe. Op de eerste zaterdag van het nieuwe jaar worden we uitgenodigd in de bistro. Er zijn zelfs campinggasten uit Hardinxveld-Giessendam die op de trein stappen om erbij te zijn.

WEERZIEN

Dat is zo leuk: je ziet elkaar dan bij een drankje en een hapje en je hebt het gevoel dat het weer de goede kant op gaat, richting lente. En dan kunnen we weer naar de camping!

‘het voelt als thuiskomen!’

‘op de noetselerberg schijnt altijd de zon!’

FAMILIE VAN DER VELDE

Op de Noetselerberg schijnt altijd de zon! Dit is al 10 jaar onze lijfspreuk. Op het moment dat wij door de slagboom rijden, dan begint voor ons de zon te schijnen. De rust, het rumoer van spelende kinderen, het zwembad, het altijd schone sanitair, de grote kampeerplekken en noem maar op. 3 jaar de Hazelaar, 6 jaar Dalkruid en 1 jaar Braam. Of we nu een plek met ochtendzon of avondzon hadden, het maakt voor ons niet uit. Jullie zorgen er voor dat het hele gezin vakantie heeft. Als de kids vermaakt worden, dan hebben de ouders ook vakantie. Van Bobo, naar Noetsie, naar de dropping voor de tieners... we hebben vrienden gemaakt voor het leven!

**Groetjes,
Bas, Manon, Lois,
Luna en Nala**

GAST

FAMILIE WIJNEN

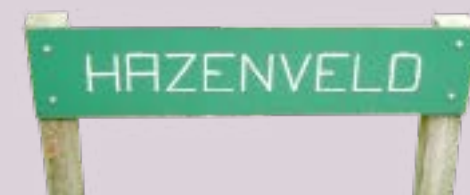

GAST

‘van vouwwagen naar stacaravan’

12 jaar geleden kwamen we voor de eerste keer op camping de Noetselerberg. De vouwwagen is inmiddels een stacaravan geworden en lekker spelen is chillen geworden.... maar we hebben het nog steeds erg naar ons zin bij jullie op de camping. Van harte gefeliciteerd met dit jubileum!

**Groetjes Freek en Marianne,
Kristian, Stefan en Marco**

de groot familie

Sipke en Iekje de Groot komen al sinds begin jaren '80 naar de camping.

OP BEZOEK BIJ ZUSLIEF

“De zus van Iekje (familie Postema) kocht in die tijd een gebruikte toercaravan en die werd voor een heel seizoen gestationeerd op camping De Noetselerberg. Hillie en Jan hadden toen nog kleine kinderen (Eddy en Trea) en die vermaakten zich daar altijd opperbest. Wij hadden toen nog geen kinderen maar omdat we altijd veel contact hadden waren wij dus ook vaak op de camping te vinden. Bij de familie Postema was iedereen altijd welkom dus het was dan ook altijd beregezellig op de camping.

DE KLEINKINDEREN GAAN OOK MEE

Na een paar jaar werd er een stacaravan gekocht en wij namen hun toercaravan over, zodat we zelf een seizoen of voorseizoenplaats konden boeken. We hebben dit jaren achtereen gedaan en onze kinderen, Miranda en Herman (nu 36 en 31 jaar), hebben hier altijd veel plezier gehad. Miranda heeft nu zelf 2 kinderen en nog komen ze graag naar Nijverdal of opa en oma nemen de kleinkinderen een weekendje mee.

GEWONNEN SLAGROOMTAARTEN

Toen de kinderen ouder werden gingen we vaak naar het buitenland maar daarnaast bleven we op De Noetselerberg komen. Soms kwamen we op donderdag speciaal naar Nijverdal om met de dropping mee te kunnen. Met z'n allen in de bus waarna we ergens werden gedropt en dan maar zien wie het eerst terug was op de camping. Regelmatig werd de eerste prijs in de wacht gesleept, zodat we de volgende ochtend een slagroomtaart in ontvangst konden nemen bij Eigenheim. Ik kan mij nog herinneren dat in de beginjaren nog vee op stal stond in de schuur waar nu de keet en de snackbar zijn.

‘Soms kwamen we speciaal voor de dropping!’

RESPECT VOOR JAN EN GRÉ

Respect voor de oprichters Jan en Gré! Altijd alles zelf willen doen tot het schoonmaken van de toiletten aan toe. Waar nu de parkeerplaatsen zijn was een openluchtbad waarin we regelmatig hebben gezwommen. Het was voor die jaren toch een luxe om een zwembad op de camping te hebben. Jaren later werd het overdekte zwembad gebouwd en nog later werd het uitgebreid. Wij stonden destijds op de Eekhoek dus de kinderen konden oversteken en gelijk het zwembad in. Op de Eekhoek stonden we elk jaar met dezelfde club in het voorjaar wat altijd een succes was. Met z'n allen aan de barbecue of pannenkoeken bakken was een terugkerend ritueel. Veel gelachen met die groep en de kinderen hebben een toptijd gehad in die jaren.

Onze burens (Henken Joke Berga) kwamen via ons ook op de Noetselerberg terecht. Eerst met een toercaravan en later kochten ook zij een stacaravan die wij jaren terug hebben overgenomen. Een paar jaar terug hebben we deze verkocht hebben we via Geerte een jonger, moderner en groter verblijf aangeschaft.

In de loop der jaren is er natuurlijk (in positieve zin) veel veranderd op de camping. Leuke verhuuraccommodaties, keurig sanitair, een Bistro waar men goed kan eten, voor de kinderen is er van alles aanwezig etcetera. Al met al een camping waar wij nog steeds graag komen en we hopen dat we er nog jaren van kunnen genieten samen met onze kinderen en kleinkinderen.”

De dames op een rijtje in het zonnetje.... op en top vakantie!

jaar iedder weer

HOND UITLATEN

Tijdens het uitlaten van de hond ter hoogte van Braakman, kwam Jan (die niet meer op de camping woonde, maar nog wel de laatste ronde deed) aan fietsen. Hij zag ons en stopte midden op de weg om een praatje te maken. Al leunend op zijn stuur was hij druk met ons aan de klets, maar na een tijdje zagen we zijn hoofd steeds verder zakken richting het stuur van zijn fiets. Voordat we het wisten, stond hij hangend op het stuur van zijn fiets te slapen.

FAMILIE VAN VLIET

Familie van Vliet komt al heel wat jaartjes naar de camping. Ze delen waar De Noetselerberg voor hen voor staat.

BINGO

Iedere maandagavond bingo-avond! We hebben er geen één gemist. EN wel 1 prijsje gewonnen, een potje honing, wat hebben we gelachen. Tja, niet iedereen lust honing, hè. Maar we hebben gewonnen ;-)

KANTINE

Jaren geleden was "De Bistro" er nog niet, maar had het de naam "kantine". Iedere week werd er een bbq-avond georganiseerd. Op één van deze avonden was er één persoon behoorlijk aangeschoten, deze persoon werd netjes door een campinggast naar zijn tentje gebracht en ingestopt. Maar toen deze campinggast uiteindelijk weer terug was in de kantine, bleek de aangeschoten persoon alweer aan de bar te zitten.....Vandaag de dag vraagt zij zich nog steeds af hoe dit toch mogelijk is geweest. Maar wij weten uit betrouwbare bron dat degene stiekem op zijn fietsje was gestapt om weer terug te gaan naar de kantine.

DROPPING

Met de touringcar gedropt worden ergens in de middle of nowhere. Het meest favoriete onderdeel. En wat hebben we gelachen onderweg. Streken uithalen zoals anderen de verkeerde kant uit sturen. En ook al was het hoogzomer, bij aankomst stond er een pan snert op je te wachten in het Eigenheim.

PITTIGE REGENBUIEN

Zware regenbuien op de camping veroorzaakten geregeld grote overlast op de velden. Althans voor de wat ouderen. De kinderen hadden echter de grootste lol. Zwemmen in de plassen, buikschuiven, niks was te gek.

TAART

Dat was toch wel vaak de prijs bij de activiteiten. De Eigenheim tijd. Taart bij de volleybal en taart bij de dropping. Wat zijn we in die vakanties aangekomen.

BOERENBRUILOFT

Geregeld een bruiloft op de camping. Jawel, een echte boerenbruiloft met alles erop en eraan. Kledij, getuigen, bruid en bruidegom die 's morgens nog niet eens wisten wie ze zouden trouwen.

VOLLEYBAL/SNACKEN

Iedere maandag volleybal, dat was een terugkerende activiteit. Dat waren nog eens tijden. Wat hebben we gelachen en gestreden, de Jonkies tegen Oldies. Na de volleybal was het vaak taart met bier. Wel delen natuurlijk met de Jonkies of de Oldies. En dan maandagavond de vaste snackavond. Snacken bij Geert, met een serenade over Geert: "Oh wat is het toch fijn, om bij Hoekjen op de camping te zijn!" Of..... >

HOLTERBERG

Met Bert-Jan en een stel gasten de Holterberg over. Dat zouden we wel effe doen. Hoe was dat idee ook alweer tot stand gekomen? Schakelen op een mountainbike, hoe doe je dat eigenlijk? Uiteindelijk maar lopend naar boven gegaan;-) Was eens en nooit weer. Afzien noemen ze dat...

DE KEET

Wat werd hier veel georganiseerd. Hollandse avond met goede smartlappen en soms zelfs een artiest. Belen blazen tijdens de schuim-party's. Kilo's zand werd er in de Keet gekruid voor een beachparty. Cocktails en limbodansen. En de laatste week van de bouwvak werd de tap gesloten en werden er flesjes bier verkocht, betonmolen naar binnengereden, steiger opgebouwd en stenen naar binnen gekruid. Gezellige bouwvakkeravonden waren het gevolg. Leuke afsluiting van de vakantie.

"Geert-Geert op z'n Belgisch peerd-peerd. Die eet patat-tat uit een puntzak-zak."

ZESKAMP

Tijdens het touwtrekken werden de jonkies vaak in het ootje genomen. Zo gebeurde het telkens dat als de jonkies tegen de oudere dames moesten touwtrekken ze al bij voorbaat riepen dat het een makkie zou worden. Maar dit bleek echter niet zo te zijn. Tijdens het touwtrekken schaarde het publiek zich aan de kant van de dames en vormde een haag waar een aantal sterke mannen zich schuilhield en de dames stiekem meehielp trekken. Och wat hebben we hier om gelachen. Je had die koppies moeten zien!

CAMPINGGASTEN

PRECIES 25 JAAR GELEDEN MAAKTEN DE GASTEN AL EEN EERSTE JUBILEUMBOEK VOOR CAMPING DE NOETSELERBERG! DE FAMILIE VAN OLST UIT HASSELT WAS DAAR ÉÉN VAN. 25 JAAR LATER KOMEN ZIJ NOG STEEDS NAAR DE CAMPING.

familie van olst

“Op de camping begon voor ons in juni 1978”

“In al die jaren hebben we de camping zien uitbreiden en veel veranderingen meegemaakt, maar Jan met “de boerenkar” is er nog steeds. Eerst karren vol buiten de camping, nu maakt hij rondjes over de camping.

Bert-Jan deed in zijn tienerjaren een keer mee met de dropping. Met een aantal jonge campinggasten hadden we een leuk team samengesteld. Met een bus werden we ‘s avonds laat naar een plek ergens in de omgeving van Nijverdal gebracht. De bedoeling van een dropping is dat je zo snel mogelijk terug naar de camping loopt. Maar deze groep had iets anders bedacht, we deden er zo lang mogelijk over. Onderweg deden we een dutje in een hooiberg bij een boerderij. Toen we ‘s morgens eindelijk een keer op de camping terug kwamen, was het team op z’n zachtst gezegd “not amused”. Een pan met koude snert stond buiten op de stoep voor “Eigenheim” en Bert-Jan mocht van zijn moeder nooit weer meedoen met de dropping.

Het jeugdhonk is in de jaren een aantal keer van positie gewijzigd en verbouwd, maar bij ons gaan ze nog altijd naar “De Keet”. Eerder stond ik (Paul, red.) vóór de bar met uitzicht op een rij koelkasten met elk zijn eigen merk bier. Later stond ik aan de andere kant als barman. Eerst een bakkie koffie in de kantine en dan naar de Keet. Hier hebben we diverse themafeesten georganiseerd, zoals de Apres ski party, de Hollandse avond, Karaoke, de Bouwvakparty én de Beachparty, waarbij de hele Keet vol zand lag en je dit nu nog terug zal vinden. Aan het einde van elke keetavond met elkaar schoonmaken, nog een biertje aan de bar en dan nog met een krat halve liters naar de kruising!

Maandagmiddag stond altijd in het teken van volleybal. Eerst was dit naast het oude Eigenheim en later op het veld achter het zwembad. Met onze vrienden en de ouders deden we mee met een paar teams: De Keet, Golden Oldies en de Zandhappers. Iedereen nam zijn eigen stoel mee en er was altijd wel iemand die met een paar thermoskannen koffie aan kwam. Aan het einde een finale waar we vaak tegenover elkaar stonden, dus van taart waren we verzekerd. Maar onderling was er strijd en ging het om de eer. Daarna gingen we bij een caravan zitten om wat te drinken met meestal taart erbij, dit ging nog wel eens door tot de late uurtjes. En dan stond Jan Hoekjen opeens op de stoep om te zeggen dat het stil moest zijn, want dan deed hij zijn ronde op de fiets, maar vervolgens dronk hij nog een borrel mee. We hebben veel gelachen en plezier gehad met elkaar.”

**Hartelijke groet,
familie Van Olst**

DE VOORLOPER

Van dit jubileumboek.
25 jaar geleden gemaakt
door gasten!

INTERVIEW

Het glaasje Sauvignon Blanc

BIJBAANTJE

“Op haar veertiende werkte mijn zusje Judith in het snoepwinkeltje van de camping. Daar heeft zij in 1995 het 25-jarig jubileum meegemaakt. Ik werkte in de kroeg ‘C’est la vie’ en daar kwamen Bert-Jan en Geert geregeld met hun kameraden. Toen Jan mij belde om in de zomermaanden in de bistro van de camping te komen werken, had ik daar wel oren naar. In 1996 en 1997 werkte ik hoofdzakelijk in de bistro. Geert deed ’s avonds de deur op slot en bracht mij naar huis. Op 11 mei 1997 kregen wij verkering.”

ENTHOUSIASME

Op de camping kun je niet om Martine heen. Op de haar kenmerkende manier vertelt ze enthousiast over de beginjaren met Geert en haar jeugd: “Samen met mijn vader, moeder en zusje hadden we een hecht gezinsleven. Mijn vader deed veel met ons. Hij hielp mij met mijn huiswerk en ging met ons naar musea. Mijn ouders stimuleerden me om boeken van Thea Beckman en Roald Dahl te lezen. Ik heb de PABO gedaan en kort als onderwijzeres gewerkt maar heb het nooit gemist.

BIJZONDERE ONTMOETINGEN

Om de camping up-to-date te houden, komen er telkens nieuwe uitdagingen. Ik kan hier mijn interesses kwijt en heb veel contacten met het personeel en met mensen op de camping. Bijna elk mens heeft een verhaal. Iedereen is interessant. Het gezegde ‘elk huisje heeft z’n kruisje’ klopt helemaal. Vaak heb ik gesprekjes met kinderen. Eén is me in het bijzonder bijgebleven: er komt een meisje de receptie binnen en vraagt mij plompverloren of ik geloof in God. Voordat ik echt een antwoord kan geven antwoordt ze zelf al: *“Ik NIET! Mijn papa en mama zeiden altijd dat ze van elkaar hielden, maar nou gaan ze scheiden en wordt alles anders. Wij mogen niet meer zo vaak naar papa van mama, nou God waar ben je nu? Weet je: ik mag dit niet eens vertellen aan iemand maar ik vertel het aan jou!”* Ze ging nog even zo door zonder dat ik wat zei. Na een paar minuten zei ze opeens een stuk vrolijker: *“Nou, bedankt! En tot ziens!”* En weg was ze. Ik heb nog vaak aan dat meisje gedacht.”

SAMEN AAN HET ROER

In 1999 kwamen Martine en Geert op de camping te wonen in het huis van Jan en Gré. Een jaar later namen ze de exploitatie van de camping over: “Ik denk dat ik Jan en Gré voor me gewonnen heb omdat ze zagen dat ik

heel gek met Geert was - en ben - en ook de handen uit de mouwen wilde steken.

5 STERREN

In 2000 namen we een mooi bedrijf over maar Jan was praktisch ingesteld geweest. Wij zorgden voor een meer eigentijdse sfeer en professionaliseerden de organisatie: het team van de kerk werd een recreatieteam, de medewerkers kregen een taakomschrijving en uniforme kleding, alle velden kregen een speeltoestel, er kwamen chalets, safari-lodges en stacaravans en niet te vergeten een overdekte speeltuin en een theater! Via een samenwerkingsverband met Ardoer kunnen we ervaringen uitwisselen met andere collega's en hebben we een marketingtool. Nu zijn we een vijf-sterrencamping.”

TIJD MAKEN

In 2003 trouwden Martine en Geert en in 2007 en 2009 werden Guido en Floris geboren: “Omdat we personeel hadden, kon ik mij voldoende vrijmaken en mijn ouders pasten op de kinderen. Maar het werk is hectisch. Het vrije weekend kennen wij niet en de vijf wintermaanden zijn zo voorbij. We hebben het er wel eens over of we dit leven tot ons vijfenzestigste kunnen en willen volhouden; of we niet al eerder heerlijk met de camper naar Italië en Frankrijk zullen afreizen.

Maar dit werk is zo leuk en we hebben zoveel plannen: we gaan de camping duurzamer maken met zonnepanelen, de oorspronkelijke paden terugbrengen en de bistro uitbreiden. Twee keer in het jaar gaan we op vakantie én....elke avond drinken Geert en ik samen een glaasje Sauvignon Blanc!”

‘Nou,
bedankt.
En
tot ziens!’

de camping

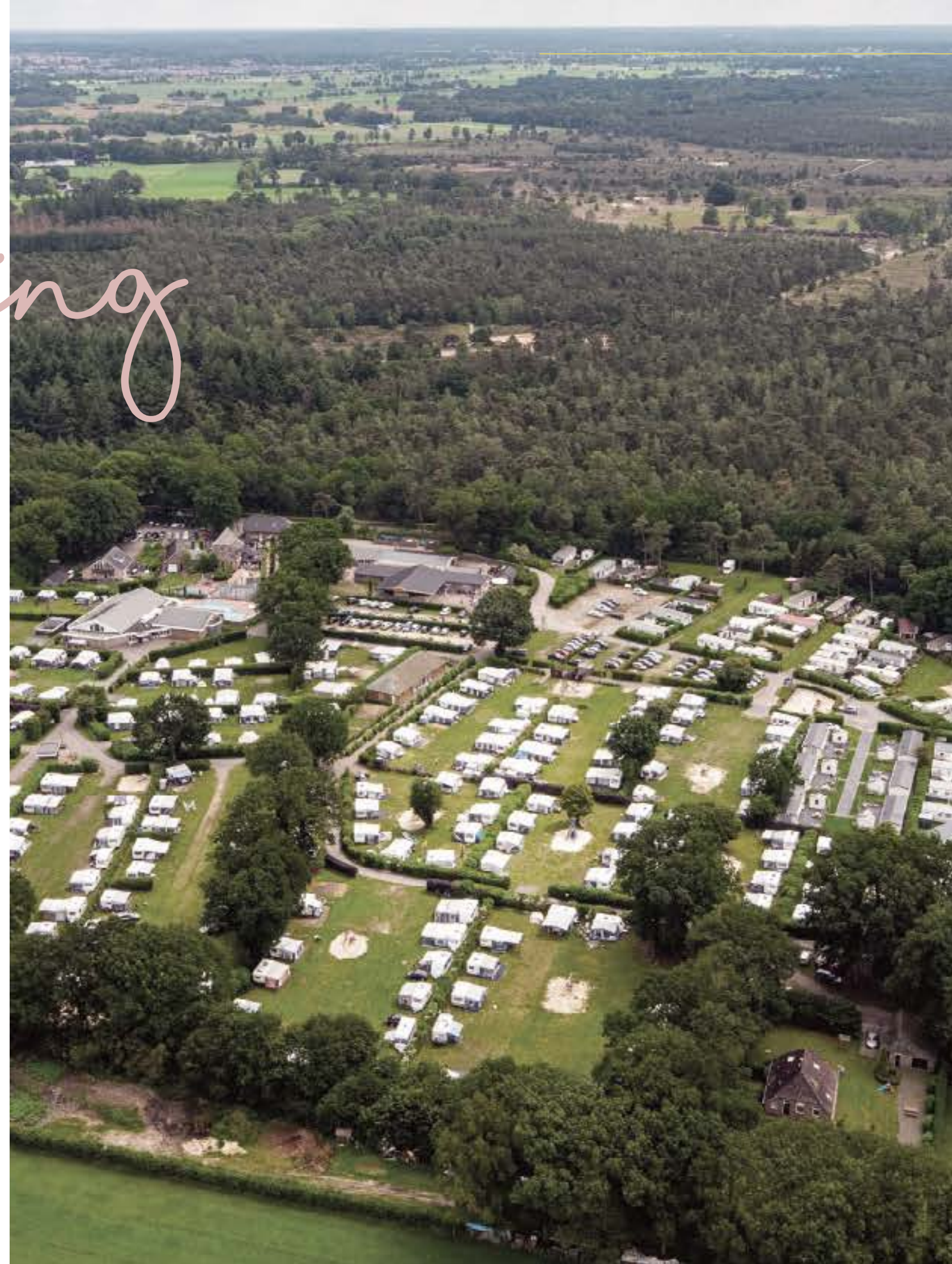
door de jaren heen

vanuit de lucht gezien

in een prachtig decor

NAWOORD

Aan dit magazine werkten mee: Ruud Brilleman nam alle interviews af en schreef de sage. Myrthe van Egmond verzorgde de opmaak. Manfred Flucht maakte de tekeningen van de bistro en de sage. Antoinette van Studio Zwaanstraat maakte de overige tekeningen.

Beste Ruud, Myrthe, Manfred en Antoinette, heel, heel hartelijk dank voor al jullie creatieve ideeën. Zonder jullie was het me niet gelukt! En ook aan alle gasten die een bijdrage leverden: super bedankt!

Uiteraard gaat het verhaal verder. We hopen dat we samen met de gasten, familie en vrienden nog heel veel mooie jaren gaan beleven. Dat er maar mooie zomers gaan komen waar we samen van gaan GENIETEN!

Zoals jullie van ons gewend zijn zitten wij nog vol plannen. Duurzaamheid is al een thema bij ons maar dat zal steeds belangrijker worden, we willen de Bistro gaan uitbreiden en oude wandelstructuren terugbrengen op de camping. Maar alles op zijn tijd, eerst genieten van ons 50-jarig bestaan: proost!

Lieve groet,
Martine

omslag p 4

